

ber bort og vore Sønners Blod, saa maa man se at tage Sagen praktisk og realistisk. Det er blevet sagt til Forargelse i denne Sal, førend jeg kom herind, af en Militær, som for Tiden er Oberstkommanderende vest for Store-Bælt, at naar det kniber paa Slagsmarken, og Kuglerne begynde at pibe, saa er Begejstringen ikke en Pibe Tobak værd. Jeg underskriver ikke den Sætning; men der er naturligvis Noget i den. Naar vi komme paa Slagsmarken, saa kommer det ikke an paa, om vi ere stærke, og tro at kunne klare os, for saa rammer Kuglerne lige saa vel den mest Begeistrede som den, der har ladet sig slæbe med. Vi staa her lige overfor den mest ramme Realisme, noget Menneske kan staa overfor, thi det gjælder Livet her. Derfor siger jeg: Lad os ikke komme ind i den romantiske Tro, at vi ere i Stand til at ruste os og derved firkte os, at det er en Slags Assurancesum, hvorved vi ere i Stand til at firkte os overfor en militær Stat. Det er det Standpunkt, det Grundlag, der lader mig sige: vi taale ingen Sammenligning. Det kan ikke nytte at henvise til Tyslands eller Frankrigs Rustninger, det taaler aldeles ingen Sammenligning. Derfor er det, jeg mener, at vi, der have den Opfattelse, det Grundstade, ikke i denne Sal ved dette Spørgsmaal under en saglig praktisk Forhandling bør komme ind paa at stille Forslag eller komme frem med Betragtninger, der ere aldeles uindførlige. Vi skulle ikke stille os paa dette Standpunkt og tro, saaledes som det i de sidste Aar er gaaet her i Danmark, at vi kunne affasse Hæren og Flaaden, den Dag se vi ikke, hvor vi kunne affasse Hæren og Flaaden. (Ufbrydelse.) Ja, men det nytter ikke, at vi staa her og ønske, man ønsker saa Meget, men man ser kun saa Lidt deraf opfyldt. I praktisk Henseende maa vi som praktiske Politikere tage, hvad der ligger for. Altsaa skal jeg slutte med at gjentage, at det, der for mig er Hovedsagen i dette Dieblit, det er, at vi ikke fremtidig komme en eneste Dre længere op paa det militære Omraade, end vi i dette Dieblit ere, og ærede Medlemmer maa indrømme os her, at vi ere saa langt oppe, hvad enten vi tage Sagen paa den ene eller den anden Maade, at vi ere længer fremme end de Stater, der kunne sammenlignes med os. Jeg skal her til Slutning endnu fremføre nogle Tal, tagne fra den anden Side, og hvor Beregningerne ere stillede op paa en anden Maade. Jeg veed godt, at Ministeren ikke holder af finansielle Udtalelser, men jeg er ikke sat her for at snakke ham efter Munden. Det er en Opgjørelse, der findes i et officielt Skrift fra 1879—80, og

da var vi dog ikke komne saa høit op som nu, om, hvor Meget der udgives til Forsvarsvæsenet pr. Hoved i de forskjellige militære Lande. Det er Reichsmark, der er Tale om. Her efter dette officielle Skrift er Forholdet det, at Nederlandene, der har saa store Besiddelser udenfor Europa, giver 15 Km. pr. Hoved, England, som ogsaa har store Besiddelser udenfor Europa, 15 Km., Frankrig giver 13 Km., Tyskland 9 Km. og derefter Danmark 8 Km. 25 Pf. pr. Hoved til Hær og Flaade. De Lande, som saa komme efter, er Rusland med 8 Km., Italien 7 Km., Spanien 6 Km., Sverig-Norge 6 Km., Østerrig-Ungarn 6 Km., Belgien 6 Km. og Portugal 5 Km. Og Gud skal vide, at vort Hærvæsen siden 1879—80 er steget ganske antageligt. Naar altsaa de Herrer komme og forlange, og tale til os, som om vi ingen Ting gjorde i dette Land, og dog kun Nederlandene, England, Frankrig og Tyskland har større Hærbudgetter pr. Hoved end vi, hvor vil De saa som praktiske Mænd tro, at det kan blibe ved at gaa, hvor kan De bilde sig ind, at De med fattige Grunde kan overbevise Befolkningen om, at De paa den Maade kan redde Fædrelandet? Vi ere nu blevne enige om, at nu har vi faaet nok, nu vil vi ikke gaa videre. Vi stiller ikke det op, at vi vil affasse Hær og Flaade; men vi vil ikke have en hel ny Hærorfning, vi stiller kun det op, som vi har lovlig Ret til at stille op, og vi sige til Ministeriet, at det kan ligesaa godt opgibe sine Illusioner, vi gaa ikke med, vi give ikke en eneste Dre til Militærvæsenet mere, end vi give nu. Naar vi saa først har standstet, saa vil det Næste blive: Hvorledes kan vi indrette os saaledes, at vi kan faae det lidt billigere? Det er da virkelig et meget moderat Standpunkt. Det er da virkelig ikke saaledes hen i Fantasten, men et opnaeligt praktisk Standpunkt, haaber jeg, endog for den Tid, jeg kan leve. Og jeg vil for mit personlige Vedkommende dog helst være med til at vi, at vort Folk kommer ud af den krigeriske Rus, som vi have været i her i Danmark i en Række af Aar. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte. Nu haaber jeg, Ingen er i Tvivl om, hvad mit Standpunkt er paa dette Omraade, i alt Fald i dette Dieblit.

Bluhne: Det foreliggende Lovudkast gaar jo saavel i militær som i finansiell Henseende ind under samme Betragtninger som dem, der ere gjorte gjældende under Behandlingen af det andet Fæstningsforslag, og jeg kan derfor fatte mig ganske kort. Jeg tror, at det fremgaar af de foregaaende Dages Diskussion og er indrømmet af den